

Martinus Nigrinus Johann Fürborn

Disputatio De Usucapionibus Et Usurpationibus

Rostochii: Typis Reusnerinis, 1604

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728316153>

Druck Freier Zugang

RU jurist. 23. Juni 1604

Nigrino, Martino

4 24
Eit

Disputatio
De
VSVCAPIONI-
BUS ET VSUR-
PATIONIBVS,

Quam

A. E. B. F. D. A.

Consensu & autoritate Amplissimi J. C. ordinis, in cele-
berrima Rostochiensium Academia.

PRÆSIDE

Clarissimo & Consultiss: Viro, DN.

MARTINO NIGRINO J. U. D.

Publicè discutiendam & examinandam proponens pro
ingenij viribus tueri allaborabat

IOANNES Seurbornn/

Hervord. VVestph.

Habebitur disp. in Collegio magno, 23. Jun.

I. D. 187. 2.

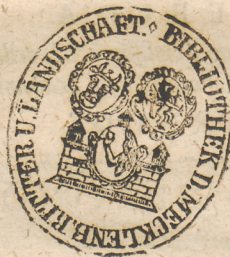

ROSTOCHII,

TYPIS REVSNERINIS, Anno 1604.

Vert.

43

DISPUTATIO
DE USUCAPIONIBVS
ET VSVRPATIONIBVS.

Thesis I.

Uscapio, ab usu & capione dicta, est adjectio dominij per continuationem possessionis temporis lege definiti.

II.

Quod vocabulum usucapionis, etsi hic Interpp. strictam significationem habere contendunt, quasi subse usucapionem rerum mobilium tantum complectatur, ab eorum tamen sententia meritò nos recessimus, cum in usu juris indistinctè rebus mobilibus & immobilibus accommodetur.

III.

Specialia usucapionis & præscriptionis plura olim fuisse indubium est: Quæ licet hodie plane sublata nonnulli contendant; nobis tamen alia residet sententia.

IV.

Ad usucapionem verò legitimam constituentem tria præcipuè requiruntur, videlicet personæ, res, & modus ad usucapiendum idoneus.

V.

Quoad personas ad usucapionem legitimè perficien-

ficiendam requisitas, sciendum est, quòd sicuti omnes homines alijs usucapiendi conditionem tribuere possunt: Sic illis omnibus usucapiendi potestas, qui non reperiuntur prohibiti, competat.

VI.

Cujusmodi sunt patresfamilias: Filiusfam: verò bona castrensia & quasi usucapit, quod & hodie in adventitijs, licet patri ususfructus acquiratur, obtinere asserimus.

VII.

Pupillus, si tutore auctore cæperit possidere, usucapit, si non tutore auctore possideat & animum possidendi habeat, eum rectè usucapere posse dicemus.

VIII.

Infans vero, si tutore auctore possidere cæpit rectè usucapit, cum iudicium infantis auctoritate tutoris suppleatur.

IX.

Furiosum, posteaquam usucapere cepit in furorem incidentem, ex omni causa usucapionem adimplere utilitatis causa est relictum.

X.

Num inchoare tutore auctore usucapionem possit, discrepantes sunt etiam jurisconsultorum recentiorum opiniones? Nos negativam tanquam veriorrem defendere non tergiversamur.

XI.

Servus regulariter non usucapit, dominus tamen nisi ex causa peculiari etiam ignorans servo possidente usu capere potest.

Et hæc

XII.

Et hæc de personis: Materia circaquam usucapio versatur, sunt res omnes, quæ usucapioni sunt idoneæ, sive illæ sint mobiles, sive immobiles, sive corporales, sive in corporales, modo in commercio sint hominum, vitiumq; absit.

XIII.

Sunt autem extra hominum commercium positæ, res sacræ, sanctæ, religiosæ, liber homo, quæ omnes usucapionem non recipiunt.

XIV.

Vitiosæ sunt res furtivæ & vi possessæ, quarum nullo tempore currit usucapio: Nam furtivarum rerum lex 12. tabularum & lex Atilia inhihent usucapionem, vi possessorum lex Iulia & Plautia.

XV.

Rebus nec minus vitiosis annumeratur servus fugitivus, qui cum sui furtum faciat, non iniquè conditionem usucapionis effugiet, ne dominis servorum fuga ex quacumq; causa sit damnosa.

XVI.

Partus ancillæ furtivæ ut usucapi possit, requiritur, ut apud bonæ fidei possessorem conceptus & editus sit; apud furem autem ejusve heredes si edatur & concipiatur, furtivus manet & hac ratione usucapi non potest.

XVII.

Non idem obtinet in fætu pecudis furtivæ, quem apud quemcumq; conceptum, modo editus sit apud bonæ fidei possessorem, usucapi posse, astringimus.

A 3

Neq;

XVIII.

Neq; vero quod dictum est superius de furtivis vel vi possessis rebus non usucapiendis, de furibus aut ipsis raptoribus intellectum tantummodo volumus, quia hi alia ratione usucapere prohibentur, verum etiam quovis alio bonæ fidei possessore, licet vel emerit vel ex alia justa causa rem acceperit, usucapiendi tamen jus non habet, hinc pro regula concluditur, in rebus mobilibus non facile usucapionem procedere.

XIX.

Perpetuum tamen non est furtivarum vel vi possessarum rerum usucapionem non currere, procedit enim nisi vitium rei sit purgatum.

XX.

Purgatur autem si in prioris ac veri domini vel ejus heredis potestatem revertatur.

XXI.

Rediisse autem hoc casu ad verum dominum dicitur, quando non ignorans sibi quondam rem surreptam, tanquam suæ rei iterum sit consecutus possessionem.

XXII.

Ardua est conflictio Doctorum, an res oppignoratæ à debitore surreptæ usucapi possint? Aff.

XXIII.

Insuper usucapi prohibitæ sunt res pupillares, idque adeo verum est, ut ne incepta contra defunctum (pupillaribus jam dum annis durantibus) contra pupillos currat.

Abactis

XXIV.

Abactis tamen jam annis impubertatibus priora tempora cum posterioribus continuantur.

XXV.

De minorum rebus major est controversia, licet obtinuerit his tantum 30. annorum præscriptionem opponi posse.

XXVI.

Præmissis annumerantur res dotales, quæ usucapionum difficultatibus, nisi usucapio antequam dotalis fieret sit inchoata, non sunt expositæ.

XXVII.

Quamvis etiam adversus fisco, postquam res fisco sunt incorporatæ, usucapio non procedat, tamen bona vacantia fisco nondum nunciata rectè usucapi posse, est constitutum.

XXVIII.

Prout illis rebus quæ sunt meræ facultatis nulla potest obijci præscriptio.

XXIX.

Ventulari hic non incommodè posset, quid de juribus venandi, aucupandi & alijs dicendum fuisset, cum meræ fuerint facultatis? putamus regulam superiorem cessare, quia quæ meram facultatem habuerunt prohibentis nutibus acquirere.

XXX.

Æquè hinc acriter dimicatum est inter Interpp: anne pacto retrovenditionis & juri luendi pignoris possit obijci aliqua præscriptio? Quod negamus.

De an-

XXXI.

De annuis præstationibus non minus utilis quam frequens est disceptatio, an etiam illæ præscribi possint? negativa nobis arridet, ita tamen ut hujusmodi præscriptiones, si probari possint, ad futuros annos & futuras pensiones non extendantur.

XXXII.

Effectus usucapionis cessat in rebus eorum, qui legitimè impediuntur, quo minus agere possint, quibus annumeramus milites, reipub. causa absentes, ab hostibus captos, prodigos, furiosos & similes, qui omnes per restitutionem in integrum sunt tuti, vnde remoto impedimento præscriptio benè succedit.

XXXIII.

Haftenus derebus, jam de forma seu requisitis usucapionum agemus; Quorum ad usucapionem complendam duo generaliter, possessio scilicet & tempus legibus definitum, requiruntur.

XXXIV.

Possessionem autem, sine qua nulla usucapio contingere potest, oportet esse simul naturalem & civilem, vel civilem dumtaxat, sola enim naturalis ad usucapiendum sufficiens non est.

XXXV.

Circa possessionem vero illud sciendum continuam eam esse debere: dicimus continuam fuisse, sive penes eundem semper fuerit, sive legitimè ab uno ad alterum sine intermedio possessore fuerit translata.

Vt autem

XXXVI.

Vt autem hæc possessio civilis seu iusta dicatur, debet eam comitari bona fides, & iustus titulus.

XXXVII.

In bona fide is est, qui bona fide ab eo, qui dominus non erat, cum crederet eum dominum esse, rem emerit, vel ex donatione, aliave iusta causa acceperit, quæ bona fides semper præsumitur, donec mala probetur.

XXXVIII.

Quoniam autem tempore bonam fidem intervenire sit necesse, controversatur inter Dd. & nos, si ab initio traditionis abfuerit, validam hanc reddere (excepta tamen emptione, in qua & contractus & traditionis tempore bona fides requiritur) arbitramur.

XXXIX.

Idque adeo verum est, ut nec mala fides superveniens hanc irritam reddat.

XL.

In præscriptione vero longissimi & immemorialis temporis, nuda possessio absque bona fide de iure civili, non autem Canonica sufficit.

XLI.

Diutina quoque possessio, quæ prodesse cœperat defuncto, & heredi & bonorum possessori continuatur, licet ipse sciat prædium alienum esse, quod si ille initium iustum non habuit.

XLII.

E contrario heres, rem à defuncto mala fide possessam, neq; ex sua persona neq; ex defuncti, etiam si ejus adminiculo uti non velit, & bona fide deinceps

B

possideat,

possideat, præscribere potest, cum ei exordium bonæ fidei ratio non tueatur.

XLIII.

Successori vero singulari bona fides antecessoris non patrocinator, nisi ipse bonam fidem habeat, neque mala fides nocet, si accessione temporis, quâ aliàs gauderet, non utatur.

XLIV.

Porro mala fides non solum lege, verum etiam judiciali denunciatione inducitur, an etiam extra judiciali denunciatione inducatur, disquisitionis est? Affirmamus.

XLV.

Hic etiam non inconveniënter quæri potest, an dubitans de re sua, ut bonæ fidei possessor præscribere possit? quod affirmamus.

XLVI.

Et hætenus de bonâ fide, quæ, cum sit ex justo titulo, de eo restat agendum: Iustum titulum appellamus justam & habilem causam ad dominium transferendum. Estque vel generalis, vel specialis. Generalis ut pro suo, Specialis ut pro emptore, pro soluto, pro donato, &c. qui omnes ad dominium transferendum sunt habiles.

XLVII.

Nihil autem interest sive is sit lucrativus, sive onerosus, sive verus, sive putativus, modò justus error interveniat.

XLVIII.

Veluti si quis rem ob id forte possideat, quod
servum

servum, aut procuratorem suum ex eâ causâ, quâ dominium & possessio acquiritur, eam emisse falsò existimet.

XLIX.

Vel si defunctus rem aliquam emit, heres verò putat, ipsum ex possessionis causa possedisse, & sic in cæteris.

L.

Error autem falsæ causæ, ut, si quis cum non emerit, se emisse existimet, usucapionem non parit.

LI.

Et si autem regulariter in qualibet præscriptione titulo opus est; est tamen excepta præscriptio temporis immemorialis, in quâ sola vetustas titulum supplet.

LII.

Non levis tamen est controversiæ quæstio, an etiam ad servitutem usucapiendam titulus requiratur. Affirmativa an defendi possit videbimus.

LIII.

Nec minus scrupuli habet, num etiam suus heres pro herede usucapere possit? negativæ annuimus.

LIV.

Et hucusque de primo usucapionis requisito egimus, dicendum jam de altero: cum sola justa possessio insufficiens sit usucapioni producendæ, nisi tempore legibus definito fuerit corroborata.

L V.

Erat autem antiquitus jure civili constitutum, ut is, qui ex justa causa rem mobilem anno, immobilem biennio in Italico solo usucaperet; sed hodie ut per triennium res mobiles usucapiantur, à Justiniano est constitutum.

L V I.

Specialiter tamen in rebus alienis per quemcunque titulum à fisco abalienatis est receptum, ut si quadriennium fuerit emensum, ne ullam actionem quis adversus fiscum intendere possit.

L V II.

Decennio vero res immobiles inter præsentés, inter absentes viginti annis præscribuntur.

L V III.

Præsentés non intelligimus, ut illorum domicilium una civitate concludatur, modo uterque habeat in eadem provincia. Et nihil interest, sive in eodem loco, sive in vicinia, vel longiori spacio res sint separatæ.

L I X.

Præscriptione longissimi temporis, hoc est, 30. vel 40. annorum spacio, omnes actiones personales & reales expirant: excipimus quasdam, quibus minora tempora sunt præfixa.

L X.

Hoc loco non inconvenienter occurrit: Num hereditati 30 annorum spacio præscribatur? Quod affirmat.

L X I.

Denique est etiam præscriptio centenaria seu
imme-

immemorialis, sic dicta, quod memoriam hominis excedat, quæ pro redemptione captivorum sunt derelicta vel donata, præscribuntur.

LXII.

Ita tamen tempus usucapioni requisitum computatur, ut, si minimo momento novissimi diei sit res possessa, totus dies ad explendum tempus constitutum non exigatur.

LXIII.

Et tantum de tempore. Finis usucapionum, est bonum publicum, ne scilicet quarundam rerum diu, & ferè semper incerta essent dominia, litium difficultatibus modus imponeretur, & tandem possessores rerum amittendarum timore exuerentur.

LXIV.

Quamvis vero usucapio naturali æquitati nonnullis visa fuit repugnare, nobis tamen, omni juri esse consentaneam, intrepidè stat sententia.

LXV.

Quod ad effectum usucapionis attinet, per eam acquiritur dominium & quidem plenum & perfectum.

LXVI.

Ex quo actio & exceptio usucapienti non tantum completa, verum etiam nondum completa usucapione, competit.

LXVII.

Completa usucapione, usucaptor, si rei possessionem amiserit, ad illius recuperationem, contra quemcumque rei possessorem vindicationem, ante usucapionem verò completam actionem Publicianam instituere potest.

LXVIII.

Exceptione usucaptor utitur, si alius contra ipsum actionem instituat.

LXIX.

Tandem qui sic, secundum humanæ & civilis legis præscriptum, usuceperit, etiam si alienum resciverit, tamen in foro conscientia eam retinere potest.

LXX.

Et tantum de usucapionis substantialibus & accidentalibus requisitis. Restat ut de usucapionis interruptione dicamus: Eâ enim interveniente usucapionis cursus impeditur.

LXXI.

Quæ vel est naturalis vel civilis. Naturalis est, cum vel factò naturæ usucapio impeditur, ut si res ante completam usucapionem à flumine vel mari fuerit occupata.

LXXII.

Vel factò hõminis, idq; partim ratione usucapitoris, si in locum, quem usucapere ceperit mortuum intulerit, vel possessionem rei sponte à se dimiserit.

LXXIII.

Partim ratione alterius; cum quis de possessione vi eicitur, aut alicui res mobilis eripitur.

LXXIV.

Quâ ejectione interveniente, etiam si de possessione dejectus, deinde eo tempore rursus apprehendat, quo scit rem esse alienam, usucapere non potest,
nisi

nisi tempus à secunda possessione numeret, & initio bona fide, & titulo nanciscatur.

LXXV.

Civiliter interruptitur usucapio, lite possessori de proprietate aut possessione rei motâ.

LXXVI.

Hodie tamen non tantum litis contestatione, sed etiam in jus vocatione, vel aliâ extra judiciali denunciatione testatâ interruptitur.

LXXVII.

Hinc resultat quæstio utilis & elegans, si quis à iudice competente citatus compareat, actor verò emanet, an emansio actoris citationem inutilem reddat, ut per eam præscriptio non interruptatur? inutilem reddere putamus

Corollaria

I.

An ille, qui à furioso, quem sana mentis putabat, rem emerit, usucapere possit? de rigore juris Nega.

II.

An ignorans, contra quem præscriptum, ex justa causa ignorantia, restitutionem in nitegrum habeat? Negamus.

An duo

III.

An duo ejusdem rei simul possessores & domini esse possint, Neg:

IV.

An directum vel utile dominum usucapione acquiratur, Neutrum nobis juris textibus consideratis putamus.

V.

An feuda etiam longissima praescriptione acquirantur, ac num ea quoq; bona fides requiratur. Affirm.

VI.

Fus revocandi feudum, quod competit agnato, quantum temporis duret alienatore mortuo, queritur? Respond. 30. annos.

VII.

Num usucapiones sint quoq; de illo genere, de quibus dicitur, in jure multa sunt honesta: ut licita, quae tamen non sunt honesta: ut sunt usurae, praelatio cognatorum in bonis conjugis defuncti, separatio liberorum à successione parentum per legitimam, videbimus.

nisi tempus à secunda possessione nuda
bona fide, & titulo nanciscatur.

LXXV.

Civiliter interruptitur usucapio
de proprietate aut possessione rei mobilis.

LXXVI.

Hodie tamen non tantum litis contestatione
sed etiam in jus vocatione, vel aliâ ex
nunciacione testatò factâ interruptitur.

LXXVII.

Hinc resultat quæstio utilis & electio
judice competente citatus compareat
emanat, an emansio actoris citatio
reddat, ut per eam præscriptio non in
inutilem reddere putamus.

Corollaria

I.

*An ille, qui à furioso, quem sanæ mentis
rem emerit, usucapere possit? de rigore.*

II.

*An ignorans, contra quem præscriptio
causa ignorantia, restitutionem in niteg
Negamus.*

